

AMINEK NINCS TÖBBES SZÁMA

Először találkoztam ezzel az istennel.
Szálljak ki a buszból, ezt mondta, félóránk van.
Jó, nem ő mondta, hanem az idegenvezető,
a kezében fehér megafon, amivel kihangosíthatja magát.
Ő. Vagy az isten. Ez a másik.
A sintó szentély külső kapujánál meg kell hajolni,
és be kell mutatkozni pontos névvel és címmel.
Mintha itt ülne előttem az isten, ez a másik,
az elválasztó üvegen át csak minden második szavát hallom,
pattogatja a golyóstollát, míg elnyökögöm, miért jöttem.
Nézegeti a lakcímkártyámon a lelkem koordinátáit,
csóválja a fejét, nem tud kontextusba helyezni,
elmegy megkérdezni egy kollégát, aztán elfelejt visszajönni ő is.

Vízzel teli vályúhoz érünk,
a peremén bambusz merőkanalak,
jobb kézbe fogni, vízbe meríteni,
bal kezét leönteni, kanalat a balba átvenni,
jobb kezét leönteni, öblíteni,
köpésnél a száját eltakarni,
mutatja az idegenvezető.
Lehetne bal kéz után jobb is,
nem érdekelnek kiköpött bűneitek,
legyint az isten, ez a másik.
Régen ilyen vályúkban gyűjtötték az esővizet,
a pottyantós mellett is volt egy mindig,
hogymiből kezet lehessen mosni,
higiénia, mondja az idegenvezető.
Blaszfémia, mondja az isten, az eddigi.
Ember vagyok én is, mondja az isten, ez a másik.

Megállunk egy elkerített üres tér mellett.
Ez lesz az isten következő lakhelye,

a főépületet húszévente újjáépítik valamivel odébb,
mert fából készül, ennyi idő alatt leég vagy elkorhad,
olcsóbb lebontani és felépíteni, mint felújítani.
Milyen praktikus az isten, ez a másik.

Szemből ne fényképezzük a belső szentélyt,
legfeljebb oldalról, rézsútosan.
A félprofil előnyösebb, ha van egy kis túlsúly,
ad Insta-tippet az isten, ez a másik.

Pénzt bedobni, kétszer meghajolni,
kettőt tapsolni, imádkozni, meghajolni.
Bonyolult automata az isten, ez a másik,
de tényleg mindenre van rajta gomb,
biztonságos közlekedés, jó szerencse, könnyű szülés,
sikeres vizsga, hosszú élet, tartós házasság, virágzó üzlet,
a halál kifogyott, pirosan villog, a buddhistáknál kapható,
milyen jó marketinges az isten, ez a másik.
Bedob, hajol, hajol, taps, taps,
tudod a címem, tudsz mindent,
mondd meg nekem is, mit akarok,
és meghajolok.

Nem mondtam az irányítószámot,
vajon megtalál-e az isten.

Kifelé menet hatalmas fa,
a fa derekán vastag kötél,
a kötélen fehér papírcsíkok,
a csíkok előtt hosszú sor,
a sor megöleli a hatalmas fát,
beállunk az isten elé sorba
vagy az isten elé a sorba,
nem mindegy.
A fák és a kövek szent helyek,
ahová gyakran leszállnak az istenek,
mondja az idegenvezető, derekán övtáska,
megszállhatta az isten, még rímel is.

Mindenben isten lakozik, számtalan isten van,
de nincs többes szám, az istenek is isten, *kami*,
ami azt is jelenti, hogy papír és haj,
bár más az intonáció, mondja az idegenvezető,
papír az isten a kezében, belőle olvassa a szöveget,
szoros háló az isten, ami nem engedi kibomlani kontyát,
az is isten, egy másik.

Elkezdem látni mindenben, a térkőben,
amiről nem illik lelépni a fehér kavicsra,
sok kicsi gömbölyű isten, a láthatatlan vonalban,
aminek a jobb oldalán megyünk, bal oldalán jövünk,
a cipőm orrát fedő porban, reggel még nem volt ott,
a naptejben, amit most vett ki az utastársam
a hátizsákjából, és gondosan ken szét az egész karján,
különös figyelmet fordítva azokra a részekre,
ahol a ruha a bőrhöz ér, nehogy behatoljanak
a káros UV-sugarak vagy az isten.

Mindenben.
Rám kerül a sor.
Átölelem magam.